

Arrest

nr. 224 902 van 13 augustus 2019
in de zaak RvV x / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat F. COEL
Kardinaal Mercierplein 8
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 augustus 2019 wordt de verblijfskaart B van de verzoekende partij ingetrokken en wordt zij uit het rijksregister afgevoerd wegens verlies verblijfsrecht.

Op diezelfde dag neemt de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing en deze wordt als volgt gemotiveerd:

*"Koninkrijk België
Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken
Dienst Vreemdelingenzaken
Ref.: 5954145*

BIJLAGE 13

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: N., H.,

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving. .(1)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15.12.1980: wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM. Zo legt meneer bij zijn aanvraag geen enkel bewijs voor waaruit kan blijken hij nog een gezinsleven zou uitoefenen. Meneer blijkt nog duidelijk banden te onderhouden met zijn land van herkomst (Pakistan) waar hij volgens zijn paspoort met nummer AC9824343 heeft verbleven van 28.08.2017 tot 22.06.2019. Vanuit het buitenland kan hij contacten blijven onderhouden met de in België aanwezige familieleden of regelmatig op bezoek blijven komen door een visum voor familiebezoek (kort verblijf) aan te vragen.

Brussel, 01.08.2019

De gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (1), (5)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een dwangmaatregel. In casu bevindt de verzoekende partij zich immers niet in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. De verzoekende partij wordt immers verzocht om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Bovendien stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift de intentie te hebben om zo snel mogelijk naar Pakistan terug te keren om er haar studies verder te zetten. Hieruit blijkt dus niet dat de vordering gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten hoogdringend is.

In zoverre zij ter terechtzitting stelt dat zij enkel de intentie heeft om naar Pakistan terug te keren voor zover zij zeker is van een verblijfsrecht in België en zij in het andere geval België niet wenst te verlaten, merkt de Raad op dat de verwerende partij niet systematisch blijkt na te gaan of de afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten daadwerkelijk worden uitgevoerd, behalve in uitzonderlijke gevallen waarin er een dwangmaatregel aan wordt gekoppeld met het oog op repatriëring. De loutere vaststelling dat er een uitvoeringstermijn wordt gegeven, volstaat niet om het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

De loutere vrees dat de bestreden beslissing op ieder ogenblik kan uitgevoerd worden bevat niet het bewijs dat over een schorsing van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, volgens de gewone schorsingsprocedure slechts uitspraak zal worden gedaan nadat de verzoekende partij daadwerkelijk verwijderd is (RvSt, nr.170.548 van 25 april 2007; RvSt., nr. 141.510 van 2 maart 2005).

De verzoekende partij stelt nog dat de behandeling van de zaak hoogdringend is daar zij alle rechten zou verliezen, niet alleen haar verblijfsrecht waardoor ze niet meer kan genieten van een onbelemmerde terugkeer naar België, maar ook haar recht om te studeren bij de hub van Cambridge.

Met dit betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. De verzoekende partij stelt dat zij de intentie heeft om terug te keren naar Pakistan om daar verder te studeren bij de hub van Cambridge. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar betoog niet staft met een begin van bewijs. Zij voegt wel stukken toe waaruit blijkt dat zij gestudeerd heeft in Pakistan aan de hub van Cambridge, doch nergens kan uit de stukken afgeleid worden dat zij opnieuw is ingeschreven of uit hoeveel jaar deze studies bestaan. Zelfs aangenomen dat zij

daadwerkelijk de intentie en de mogelijkheid heeft om verder te studeren in Pakistan aan de hub van Cambridge, brengt zij geen enkel begin van bewijs aan ter staving van haar betoog dat zij enkel in Pakistan kan verder studeren aan de hub van Cambridge voor zover zij over een verblijfsrecht in het buitenland beschikt. Nergens blijkt uit de bijgebrachte stukken dat zij specifiek over een verblijfsrecht in België of het buitenland moet beschikken om te kunnen studeren in haar herkomstland. De niet gestaafde beweringen van de verzoekende partij volstaan niet om de hoogdringendheid aannemelijk te maken.

Wat betreft de vraag of correct werd vastgesteld dat het verblijfsrecht dient te worden ingetrokken, merkt de Raad vooreerst op dat dit het voorwerp uitmaakt van een afzonderlijke beslissing. De verzoekende partij kan hiertegen een afzonderlijk beroep instellen.

Het bewijs van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering werd niet geleverd.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

J. CAMU